

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce S.J.**, zastoupeného JUDr. Martinem Tocikem, advokátem se sídlem v Karlových Varech, Moskevská 66, proti **žalovanému Celnímu ředitelství Plzeň**, se sídlem v Plzni, Ant. Uxy 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. dubna 2010, č.j. 2654-2/2010-160100-21

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen *krajský soud*) domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu v Karlových Varech ze dne 19.2.2010 č.j. 3864-4/2010-086100-021. Tímto rozhodnutím Celní úřad Karlovy Vary rozhodl, že žalobce, jako fyzická osoba – podnikatel, se dopustil spáchání jiného správního deliktu podle § 19 písm. b) zák. č. 676/2004 Sb. o povinném značení lihu, v jeho znění platném do 30. září 2009 (dále jen *zákon o povinném značení lihu*), a to tím, že v rozporu s tímto zákonem nakládal na daňovém území České republiky s neznačeným lihem. Tohoto jednání se dopustil minimálně dne 31.3.2008, když ve své provozovně umístěné na adrese ... skladoval neznačený líh různých koncentrací etanolu od 28% do 50% objemových alkoholu výrobních značek – Panské červené - v množství 179 lahví o objemu 1 l, Diana – v množství 97 lahví o objemu 1l, Ryzlink Vlašský

– v množství 271 lahví o objemu 1 l, Panské bílé – v množství 75 lahví o objemu 1l, Müller Thurgau – v množství 283 lahví o objemu 1 l, Veltlínské zelené – v množství 354 lahví o objemu 1 l, neoznačeného způsobem uvedeným v § 4 vyhl. č. 149/2006 Sb., kterou se provádí zákon o povinném značení lihu ve znění do 14.10.2009. Za toto protiprávní jednání Celní úřad Karlovy Vary uložil žalobci podle § 19 odst. 4 písm. a) zákona o povinném značení lihu sankci pokuty ve výši 70.000,- Kč. Vzhledem k tomu, že nebylo zjištěno, že by zajištěný neznačený líh náležel jiné osobě, než účastníkovi řízení, uložil celní úřad účastníkovi řízení vedle sankce pokuty podle § 21 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zák. o povinném značení lihu sankci propadnutí neznačeného lihu výrobních značek výše uvedených v celkovém množství 1259 l, zajištěných protokolem o zajištění neznačeného lihu ze dne 1.4. 2008 a evidovaným pod č.j. 4424-2/08-086100-024 s tím, že vlastníkem propadlé věci se stává stát.

V žalobě **v prvním žalobním bodu** žalobce tvrdil, že došlo k porušení zásad pro doručování rozhodnutí žalovaného, které nebylo doručeno náležitě. Ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jedná o odvolání podnikající fyzické osoby, právně zastoupené advokátem JUDr. Jaroslavem Krejčím, se sídlem v Karlových Varech, Moskevská 66. V odvolacím řízení, tak jako v řízení před celním úřadem, byl žalobce zastoupen advokátem JUDr. Martinem Tocikem a nikoliv JUDr. Jaroslavem Krejčím, jemuž bylo žalovaným jeho rozhodnutí adresováno.

V druhém žalobním bodu žalobce tvrdil, že skutkový stav byl zjištěn neúplně a byly z něho vyvozeny nesprávné právní závěry. Žalovaný v odůvodnění nápadného rozhodnutí uvedl, že *dne 31.3.2008 bylo zjištěno, že v místě podnikání mimo prostory povoleného daňového skladu, byla skladována kontrolní páskou neznačená balení s tekutinou nespecifikovaného druhu...byla provedena...1. dubna 2008...kontrola...odebrány vzorky tekutiny...výsledkem provedené kontroly bylo zjištění, že se jedná o spotřebitelská balení obsahující líh.* Především podle žalobce nebylo prokázáno, že ve všech 1259 lahví naplněných tekutinou se nacházel líh, resp. nebylo prokázáno, že se jednalo o neznačený líh různých koncentrací etanolu, jak bylo tvrzeno. V kontrolním rozboru bylo uvedeno pouze 6 lahví a rozhodně není možné dovozovat, že lahve označené stejnou etiketou obsahují tutéž tekutinu, která se nacházela v kontrolované láhvi. Zákon o povinném označení lihu ve znění platném od 1.4.2008 v § 2 jednak vymezuje pojem spotřebitelské balení a jednak definuje výrobce, dovozce a prodejce. V daném případě se však o spotřebitelské balení nejednalo a jednat nemohlo. Lahve nebyly opatřeny náležitou etiketou a současně nebylo prokázáno, že byly určeny k prodeji konečnému spotřebiteli.

Ve třetím žalobním bodu žalobce tvrdil, že nebyla prokázána jeho odpovědnost za jakýkoliv protiprávní stav. Žalovaný přisvědčil celnímu úřadu, jímž byl žalobce označen za skladovatele lahví, v nichž se měl nacházet neznačený líh s tím, že celní úřad vycházel z kvalifikovaného stavu odvolatele k objektu, ve kterém byly lihoviny nalezeny, prostor byl ve vlastnictví odvolatele – žalobce a nebylo nutno prokazovat vlastnictví lihovin a dospěl k závěru, že bylo plně dostačujícím zjištění, že žalobce měl předmětné lihoviny ve své detenci. Podle žalobce nelze aprobovat postup celních orgánů, pokud za skladovatele neznačených výrobků označí osobu na základě jejího právního vztahu k prostoru, v němž byly nalezeny, aniž by byla náležitě zkoumána a vyloučena odpovědnost jiných osob. V daném případě zejména těch osob, které se na takovém místě v uvedenou dobu fyzicky nacházely, kdežto žalobce byl delší dobu před tím mimo území ČR.

Žalobce **ve čtvrtém dalším žalobním bodu** tvrdil, že nebyly dány podmínky vést správní řízení o jiném správním deliktu. K tomu uváděl, že celní úřad zahájil správní řízení o jiném správním deliktu, rozhodl, že žalobce se tohoto jiného správního deliktu dopustil a žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil, ač takový postup neměl být připuštěn. Pakliže měl celní úřad podezření, že došlo k porušení zákona o povinném značení lihu, měl a mohl zahájit řízení přestupkové. Celní úřad zřejmě využil skutečnosti, že žalobce podniká a dovodil, že se dopustil jiného správního deliktu, a to v přímé souvislosti s jeho podnikáním. Z tohoto tvrzení zůstalo v napadeném rozhodnutí bez náležitého odůvodnění, a to zejména, co se týká spojitosti tvrzeného porušení zákona o povinném značení lihu a podnikání žalobce. Je-li vedeno řízení o správním deliktu místo případného řízení přestupkového, jde o řízení zatížené vadou v důsledku, které rozhodnutí v něm učiněné je neplatné. Z těchto důvodů žalobce navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k novému řízení a žalovaný byl povinen nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k tvrzení žalobce, že došlo k porušení zásad pro doručování, když rozhodnutí žalovaného nebylo náležitě doručeno, uváděl, že je pravdou, že rozhodnutí žalovaného bylo adresováno JUDr. Jaroslavu Krejčímu na adresu sídla advokátní kanceláře Tocik, Šindelář a partneři, Moskevská 66, Karlovy Vary. Právě JUDr. Jaroslav Krejčí byl totiž osobou, která jménem účastníka řízení S.J. podala odvolání do rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary na základě zmocnění ze dne 26.2.2010, které opravňovalo JUDr. Jaroslava Krejčího k provedení jednotlivých úkonů, mj. i v řízení o správním deliktu před orgánem státní správy, což znamená, že byl zmocněn i k podání předmětného odvolání. Žalovaný souhlasil se zástupcem žalobce v tom, že v řízení před celním úřadem, stejně jako v odvolacím řízení, byl žalobce po celou dobu zastoupen JUDr. Martinem Tocikem a nikoliv JUDr. Jaroslavem Krejčím, a tudíž mělo být žalované rozhodnutí adresováno na jméno JUDr. Martina Tocika. Přes tyto skutečnosti žalovaný konstatoval, že nemůže být pochyb o tom, že žalované rozhodnutí bylo doručeno i advokátovi JUDr. Martinu Tocikovi. Tomu svědčí tvrzení samotného zástupce žalobce v bodě I. odst. 4 předmětné žaloby, kde JUDr. Martin Tocik uvádí, že žalované rozhodnutí mu bylo oznámeno doručením dne 15.4.2010 a svědčí tomu i podání samotné předmětné žaloby. Předmětná žaloba podaná zástupcem žalobce JUDr. Martinem Tocikem byla včasné doručena ke Krajskému soudu v Plzni, což svědčí o tom, že žalované rozhodnutí bylo JUDr. Martinu Tocikovi fakticky doručeno s tím, že obsah tohoto rozhodnutí mu musel být znám nejpozději ke dni podání této žaloby. Tyto skutečnosti potvrzují, že rozhodnutí žalovaného bylo do rukou právního zástupce žalobce JUDr. Martina Tocika doručeno a že žalobce nebyl nějak dotčen na svých právech. Uvedenému názoru svědčí též ust. § 19 odst. 6 správního řádu zák. č. 500/2004 Sb., kde se uvádí, že písemného dokladu o doručení nebo dodání není zapotřebí, je-li z postupu účastníka řízení v řízení zjevné, že mu bylo doručeno.

K druhému žalobnímu bodu, ve kterém žalobce tvrdil, že skutkový stav byl zjištěn úplně a byly vyvozeny nesprávné právní závěry, žalovaný oponoval s tím, že z předmětných lihovin byly odebrány reprezentativní vzorky, a to z každého druhu spotřebitelského balení. U odebrání vzorků předmětných lihovin byla přítomna osoba zastupující žalobce při předmětné kontrole značení lihovin, která svým podpisem stvrdila, že odebrané vzorky zkontrolovaných lihovin jsou vzorky reprezentativní. Žalobce v průběhu řízení ani po seznámení s výsledky provedených rozborů reprezentativních vzorků předmětných lihovin, ani po zaslání výzvy celního úřadu dne 15. srpna 2008 č.j. 9694-2/08-086100-024, vůči zjištěným koncentracím etanolu jednotlivých reprezentativních vzorků předmětných lihovin nic nenamítal, neprojevil

nesouhlas s tím, že by v ostatních lahvích zjištěných lihovin se nacházela jiná tekutina než ta, která byla zjištěna rozбором odebraných reprezentativních vzorků. Z tohoto důvodu nebylo nutné předkládat k provedení rozboru všechna spotřebitelská balení předmětných lihovin, jak je žalobcem predestiráno. Skutečnost, že v průběhu řízení o správním deliktu žalobce nebyla vznesena jediná námitka ve smyslu zpochybnění výsledků provedených rozborů reprezentativních vzorků, je umocněna též tím, že žalobce žádným jiným způsobem nebrojil ani proti rozhodnutí o vyměření spotřební daně z lihu zjištěného v předmětných lihovinách, kdy na výzvu celního úřadu doručil dne 26. března 2009 na celní úřad daňové přiznání ke spotřební dani za zdaňovací období březen 2008 na veškeré množství LPA obsaženého v předmětných lihovinách. Žalovaný odmítl i argumentaci žalobce, že nebylo prokázáno, že předmětné lihoviny se nacházely ve spotřebitelských baleních a tudíž nepodléhaly značení. Podle žalovaného pojem spotřebitelské balení se podle § 2 písm. c) zák. o povinném značení lihu rozumí uzavřené nádoby nebo jiné obaly opatřené etiketou výrobce, dovozce nebo prodejce určeno pro prodej lihu konečnému spotřebiteli na daňovém území České republiky. Účelem vymezení pojmu spotřebitelské balení zákonem o povinném značení lihu je bližší určení produktu, který je určen na trh pro spotřebitele s tím, že je zde specifikována legální forma vzhledu spotřebitelského balení, resp. etikety, tj. za předpokladu dodržení všech právních předpisů vztahujících se na označení tohoto sortimentu. Z toho, že žalobce skladoval předmětné lihoviny v baleních označených klamavým způsobem nelze dovozovat, že se nejednalo o spotřebitelská balení, nebo že by snad díky tomuto nezákonnému označení spotřebitelských balení mělo dojít ke zbavení povinnosti žalobce skladovat pouze líh značený. Z celkového vzhledu balení, v nichž se předmětné lihoviny nacházely, je zřejmé, že toto balení svými rysy splňuje povinnosti kladené na spotřebitelská balení v obecném slova smyslu. Nemůže být pochyb o tom, že se v daném případě jednalo o nelegální skladování neznačeného lihu. Žalovaný zdůrazňoval, že nelze připustit, aby porušení povinnosti podle jiných právních předpisů, kdy nejsou splněny ani základní požadavky na označení produktů, zbavovalo žalobce odpovědnosti za jeho deliktní jednání spočívající v nakládání s neznačeným lihem na daňovém území České republiky. Stejně tak není možné, aby žalobce, který v rozporu se zákonem o povinném značení lihu neoprávněně nakládal s neznačeným lihem, se zbavoval své odpovědnosti za spáchání uvedeného správního deliktu tím, že bude tvrdit, že skladovaná spotřebitelská balení nebyla určena pro prodej konečnému spotřebiteli. Vzhledem k tomu, že neoprávněným nakládáním neznačeným lihem se rozumí ve smyslu zákona o povinném značení lihu také jeho skladování, je nutné při kontrole dodržování povinnosti označit líh kontrolní páskou, poskytnout každé zjištěné skladování neznačeného lihu, přičemž toto sankcionování nelze odkládat do okamžiku, kdy celní úřad získá důkazy o vůli skladovatele určit neznačený líh pro prodej konečnému spotřebiteli, či dokonce do doby až bude neznačený líh fakticky na trh distribuován. Při kontrole značení lihu ve spotřebitelském balení, resp. při určení nádob s lihem, na které se tato povinnost vztahuje, je nutno prioritně vycházet z celkového vzhledu těchto nádob a následného posouzení, zda se jedná o spotřebitelská balení svým charakterem umožňujícím jejich určení pro prodej. Smyslem zákona o povinném značení lihu je co nejúčinněji zamezovat nelegálnímu nakládání s neznačeným lihem na území České republiky a nelze akceptovat názor žalobce o nezbytnosti existence důkazů svědčících o určení neznačeného lihu pro prodej ke konečnému spotřebiteli, neboť by tak mohlo dojít ke zmaření účelu celého řízení.

K žalobní námitce, že nebyla prokázána odpovědnost žalobce za jakýkoliv protiprávní vztah, žalovaný uváděl, že osoba žalobce byla shledána odpovědnou za předmětný správní delikt nejen na základě prokazatelného právního vztahu k prostoru, v němž byly předmětné

lihoviny skladovány, ale také na základě faktického užívání předmětných prostor v podnikání v oblasti „výroby nápojů“. Jelikož žalobce měl v době kontroly na adrese uvedeného místa podnikání povoleno rovněž provozování daňového skladu k výrobě vína lze dovodit, že žalobce jakožto vlastník nemovitosti zde podniká, resp. provozuje daňový sklad, nese odpovědnost za výrobky v těchto prostorách skladovaných, tzn., že nese odpovědnost za předmětné lihoviny, byť označené etiketami jako vína, které byly skladovány mimo prostor povoleného daňového skladu, avšak v prostorách určených k podnikání žalobce. Relevantními skutečnostmi pro posouzení osoby odpovědné za předmětný správní delikt bylo zjištění předmětných lihovin v prostorách, které jsou ve vlastnictví žalobce, přičemž jsou jím užívány k podnikání a dále pak zjištění osoby žalobce, který jako jediný v pozici fyzické osoby podnikatele měl možnost v předmětných prostorách v rámci provozování své živnosti „výroba nápojů“ s předmětnými lihovinami nakládat. Úprava správních deliktů, podle žalovaného, je založena na principu objektivní odpovědnosti za výsledek jednání bez ohledu na zavinění a proto v daném řízení nebyla zkoumána subjektivní stránka správního deliktu a ani příčiny, které v daném případě mohly vést k porušení ust. § 3 odst. 1 zák. o povinném značení lihu. Jednáním žalobce, tj. neoprávněným nakládáním na daňovém území České republiky s neznačeným lihem byla naplněna objektivní stránka správního deliktu ve smyslu § 19 písm. b) zák. o povinném značení lihu, kdy byl ohrožen zájem státu na tom, aby lih ve spotřebitelském balení vyrobený na daňovém území České republiky nebo na toto území dovezený byl označen kontrolní páskou.

K další žalobní výtce, že nebyly dány podmínky vést správní řízení o jiném správním deliktu, žalovaný uváděl, že podle zákona o povinném značení lihu se protiprávní jednání spáchané při podnikání fyzické osoby posuzuje obdobně podle ustanovení o odpovědnosti a postihu právnické osoby. Z předmětného živnostenského listu vyplývá, že žalobce byl v době zjištění předmětných lihovin podnikající fyzickou osobou, a proto nelze zjištěné porušení právních předpisů posoudit jako přestupek fyzické osoby, ale jako jednání, jehož se žalobce dopustil v přímé souvislosti s podnikáním, neboť měl v době kontroly na adrese uvedeného místa podnikání povoleno rovněž provozování daňového skladu k výrobě vína a proto jednání žalobce, tj. nakládání s předmětnými lihovinami v objektu, jehož je majitelem a v němž i podniká, resp. v rozhodné době provozoval daňový sklad, bylo nutné posoudit jako jednání spáchané při podnikání fyzické osoby, tj. jako správní delikt a nikoliv jako přestupek. Z těchto souhrnných důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

Z obsahu spisu správního orgánu krajský soud zjistil, že Celní úřad Karlovy Vary dne 31.3. 2008 provedl místní šetření podle § 15 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, přičemž z *protokolu o místním šetření ze dne 31.3.2008 č.j. 4281/08-086100-024* vyplynulo, že místní šetření bylo provedeno u S.J., kterého zastupoval J.M. -zúčastněná osoba. V průběhu provádění místního šetření byly nalezeny prostory v suterénu kontrolovaného daňového skladu, které nebyly uvedeny v popisu daňového skladu v rámci povolení a ani na přiloženém schématu k povolení. Zde byly nalezeny nespecifikované druhy vybraných výrobků různých značek a spotřebitelských balení. Evidence ve smyslu ust. § 37 odst. 1 a § 38 zák. o spotřební dani nebyla v té době konání místního šetření zúčastněnou osobou předložena. V průběhu místního šetření byly odebrány vzorky vybraných výrobků, konkrétně specifikovaných čísel vzorků. V průběhu místního šetření při odebírání vzorků vybraných výrobků byly v daňovém skladu zjištěny 4 kusy KEG sudů o objemu 50 litrů s lihovinou o zdánlivé koncentraci 70,4 % při 19,5 °C.

Součástí správního spisu je *protokol o kontrole provedené podle § 16 odst. 1 zák. o povinném značení lihu ze dne 1.4.2008, čj. 4424/08-086100-024* provedené u kontrolované osoby S.J., dne 1.4.2008 v 11:00 hod., za přítomnosti J.M., když předmětem kontroly byla kontrola značení lihovin kontrolní páskou. Osoba, u které kontrola byla prováděna, byla poučena podle § 18 odst. 3 uvedeného zákona o svých povinnostech, kromě jiného povinnosti předložit v průběhu kontroly důkazní prostředky prokazující její tvrzení. Z prováděné kontroly vyplynulo, že v návaznosti na výsledky místního šetření dokumentované protokolem o místním šetření ze dne 31.3.2008, čj. 4281/08-086100-024, provedeného Celním úřadem Karlovy Vary, kontrolovaná osoba skladuje lihoviny ve spotřebitelském balení a provedenou kontrolou bylo ověřováno, zda skladované lihoviny jsou opatřeny platnými kontrolními páskami v souladu s ust. § 4 vyhl. č. 149/2006 Sb., kterou se provádí zákon o povinném značení lihu. Pracovníci celního úřadu v místě kontroly zjistili lihoviny uvedené v příloze č. 1 tohoto protokolu, které nebyly opatřeny kontrolními páskami k označení lihu.

Dne 1.4. 2008 Celní úřad Karlovy Vary vyhotovil *protokol čj. 4424-2/08-086100-024 o zajištění neznačeného lihu podle § 16 odst. 2 zákona č. 676/2004 Sb.* u kontrolované osoby S.J., se sídlem ..., když za místo zajištění lihovin bylo označeno sídlo společnosti ... a za kontrolovanou osobu se kontroly zúčastnil J.M. Zajištěný neznačený líh byl přemístěn do skladovacích prostor Celního úřadu Karlovy Vary a seznam zajištěných lihovin byl součástí *Přílohy č. 1* k uvedenému protokolu.

Dne 28.8. 2008 Celní úřad Karlovy Vary, *listinou ze dne 28.8.2008 čj. 11063/08-086100-021*, S.J., oznámil zahájení správního řízení o jiném správním deliktu ve smyslu zákona č. 676/2004 Sb. a současně byl poučen o tom, že v případě, bude-li uplatňovat své připomínky, smluví si telefonicky nebo ústně, termín a čas ústního jednání s pracovníky správního orgánu a to do 5 dnů od doručení oznámení o zahájení správního řízení, jinak bude přistoupeno bez dalšího k vydání rozhodnutí ve věci samé. Dne 4.9. 2008 při ústním jednání S.J. oznámil, že k samostatnému řízení se vyjadřovat bude a vzal na vědomí, že obdrží protokol čj.4424-3/08-086100-024 o zjištěném porušení právních předpisů s tím, že poté co tento protokol obdrží, může ve lhůtě 5 dnů od doručení uvedeného protokolu, požádat o provedení ústního jednání. V dalším průběhu vedeného správního řízení o správním deliktu nebyla u kontrolovaného subjektu podávána k výsledkům šetření žádná vyjádření, návrhy či námítky.

Součástí správního spisu je rovněž *živnostenský list evidenční číslo 370402-2964-02* vydaný fyzické osobě: S.J., bydliště ..., identifikační číslo ..., s místem podnikání: ... a s předmětem podnikání: výroba nápojů a se vznikem živnostenského oprávnění 24.11.1992, vydaný na dobu neurčitou. Součástí správního spisu je rovněž přiznání ke spotřební dani z lihu za měsíc březen rok 2008 podané S.J.

Dne 19. února 2010 Celní úřad Karlovy Vary vydal rozhodnutí o správním deliktu č.j. 3864-4/2010-086100-021, kterým shledal, že S.J. jako fyzická osoba - podnikatel se dopustil jiného správního deliktu podle § 19 písm. b) zák. o povinném značení lihu, v jeho znění do 30. září 2009, tím, že v rozporu se zákonem o povinném značení lihu nakládal na daňovém území české republiky s neznačeným lihem. Tohoto jednání se dopustil minimálně 31.3.2008, když ve své provozovně umístěné na adrese ... skladoval neznačený líh v různých koncentracích etanolu od 28% do 50% objemových alkoholu výrobních značek – Panské

červené - v množství 179 lahví o objemu 1 l, Diana – v množství 97 lahví o objemu 1l, Ryzlink Vlašský – v množství 271 lahví o objemu 1 l, Panské bílé – v množství 75 lahví o objemu 1l, Müller Thurgau – v množství 283 lahví o objemu 1 l, Veltlínské zelené – v množství 354 lahví o objemu 1 l, neoznačeného způsobem uvedeným v § 4 vyhl. č. 149/2006 Sb., kterou se provádí zákon o povinném značení lihu ve znění do 14.10.2009. Za toto protiprávní jednání Celní úřad Karlovy Vary uložil S.J. podle § 19 odst. 4 písm. a) zák. o povinném značení lihu sankci pokuty ve výši 70.000,- Kč a současně uložil podle § 21 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zák. o povinném značení lihu sankci propadnutí neoznačeného lihu výrobních značek výše uvedených v celkovém množství 1 259 litrů zajištěných protokolem o zajištění neoznačeného lihu evidovaným pod č.j. 4424-2/08-086100-024. Vycházel přitom ze shromážděných podkladů a vzal za nepochybně prokázané, že S.J. se dopustil porušení právních předpisů porušením právní povinnosti uvedené v § 19 písm. b) zák. o povinném značení lihu ve znění do 30. září 2009. Zcela nepochybně nakládal z výše uvedeným lihem jako právnická osoba v rámci svých podnikatelských aktivit a nebylo jej možné subsumovat pod osobu fyzickou, neboť protiprávní jednání spáchané při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním se posuzuje obdobně podle ust. o odpovědnosti a postihu právnické osoby (§ 21 zák. o povinném značení lihu ve znění platném do 30. září 2009). Neoznačený líh byl skladován v obchodních prostorech S.J. skrytě v uzavřené suterénní místnosti, o které neměl celní úřad vědomí, byť jmenovaný měl povinnost o tomto prostoru uvědomit celní úřad ve smyslu povolovacího řízení v rámci zákona o spotřebních daních č. 353/2003 Sb. V souladu se zákonem o povinném značení lihu, líh ve spotřebitelském balení, vyrobený na daňovém území České republiky nebo na toto území dovezený, musí být označen kontrolní páskou, nestanoví-li tento zákon jinak. V opačném případě se má za to, že líh ve spotřebitelském balení bez kontrolní pásky je lihem neoznačeným stejně tak i líh ve spotřebitelském balení s kontrolní páskou poškozenou. Povinnost označit líh se vztahuje pouze na spotřebitelské balení lihu. Spotřebitelským balením se rozumí uzavřené nádoby nebo jiné obaly opatřené etiketou výrobce, dovozce nebo prodejce, určené pro prodej lihu konečnému spotřebiteli na daňovém území České republiky. Z výčtu osob povinných ke značení je zřejmé, že zajistit značení musí první osoba, která lihovinu do tuzemska dovezla nebo v tuzemsku přijala. Obdobně tuto povinnost má tuzemský výrobce nebo každá další osoba, která plní líh do spotřebitelského balení. Z analýz vzorků odebraných u žalobce bylo zjištěno, že zajištěné lahve v uvedeném množství značení, že jde o víno, obsahovaly tekutinu – lihovou směs s koncentrací etanolu od 28 % do 50 % objemových alkoholu, když lahve s označením Panské červené obsahovaly 28,7 % objemových etanolu, Diana obsahovaly 48 %, Ryzlink Vlašský 49 %, Panské bílé 48,4 %, Müller Thurgau 50% a Veltlínské zelené 47,5 % objemových etanolu. Provedenou analýzou bylo bezpochyby zjištěno, že se jedná o denaturovaný etylalkohol z výše uvedenou procentní koncentrací alkoholu. Analyzované vzorky byly vždy kvasného původu. Ve smyslu § 93 zákona o spotřebních dani č. 353/2003 Sb. předmětem daně pro účely citovaného zákona jsou vína a fermentované nápoje a mezi produkty uvedené pod kódy nomenklatury 2204, 2205 a 2206, které obsahují více než 1,2 % objemových alkoholu, nejvýše však 22 % objemových alkoholu. Líh lze podle zákonné definice (zák. č. 61/1967 Sb. o lihu) považovat za etylalkohol získaný první destilací nebo jiným oddělením ze zkvašených cukerných roztoků pocházejících ze škrobnatých nebo cukerných surovin nebo z jiných surovin obsahujících líh kvasný. Druhou destilací nebo jiným oddělením ze zkvašených roztoků pocházejících z celulózy, za třetí získaný synteticky. Nejedná se tedy o víno, jak by se mohlo na první pohled zdát, ale o lihovinu, byť lahve byly opatřeny etiketou, ze které mělo být zřejmé pro kontrolní orgán, že jde právě o víno. To, že takto byly opatřeny etiketou nabízející dojem, že jde o víno, považoval celní úřad za krok

směřující k zastření skutečnosti, neboť S.J. měl povolen daňový sklad ve smyslu zákona o spotřebních dani č. 353/2003 Sb. pouze na víno a nikoliv na lihoviny. Tomuto závěru odpovídá i to, že celní úřad nebyl plně seznámen s prostory daného místa, ač tomu tak mělo být v rámci dotčeného zákona při povolovacím řízení. Tyto prostory S.J. evidentně celnímu úřadu zatajil. Celní úřad dále se vypořádal s právním hodnocením jiného správního deliktu ve vztahu k právní úpravě platné do 30.9.2009. Vycházel přitom ze zjištění, že k protiprávnímu jednání došlo minimálně ke dni 31.3.2008. Následná novela zákona o povinném značení lihu provedená zákonem č. 289/2009 Sb. účinná od 1.10.2009 i nadále obsahovala skutkovou podstatu správního deliktu neoprávněného nakládání s neoznačeným lihem doplněným i o neoprávněné nakládání s kontrolními páskami, došlo k přečíslování uvedených právních norem tak, že aktuálně tato skutková podstata byla vedena pod § 19 odst. 1 písm. a) zák. o povinném značení lihu. Sankce zůstala ve stejné výši stejně tak i možnost vyslovení propadnutí věci vůči ochrannému opatření zabrání věci. Jednání S.J. i nadále byla postižitelné jako správní delikt, přičemž v daném případě se nezměnila ani jeho skutková podstata. Podle § 19 odst. 4 zákona o povinném značení lihu se za správní delikt uloží právnické osobě pokuta až do výše 5 000 000,- Kč, jde-li o protiprávní jednání uvedené v § 19 odst. 1 písm. a) a nebo b) zák. o povinném značení lihu. S.J. nakládal z výše uvedeným lihem jako právnická osoba v rámci svých podnikatelských aktivit a jeho jednání nelze posoudit jako protiprávní jednání fyzické osoby. Není již ani rozhodné, zda jmenovaný věděl či nevěděl, komu patří neznačený líh, případně, zda protiprávní jednání spáchal jednáním zaviněným či z nedbalosti, když podle § 19 zák. o povinném značení lihu vyplývá, že právnická osoba se správního deliktu dopustí vždy tehdy, když je porušen nebo ohrožen společenský zájem způsobem uvedeným v dotčeném ustanovení, tzn., když je naplněna jeho objektivní stránka, přičemž celní úřad pro účely rozhodnutí o vině subjektivní stránku správního deliktu nezkoumal. Při stanovení výše pokuty přihlíží ke stupni závažnosti a rozsahu následku, které porušení právní povinnosti způsobil a k okolnostem a době, po kterou porušování právní povinnosti docházelo. Celní úřad při udělování výše sankce vycházel z množství neznačeného lihu a z možného vlivu na fiskální zájmy České republiky, když únik na spotřební dani v daném případě byl vyčíslen ve výši 152.905,- Kč. Celní úřad přihlédl k tomu, že neznačený líh byl skladován skrytě v prostoru, o kterém neměl žádnou povědomost, přičemž S.J. zcela vědomě neznačený líh v tomto prostoru skladoval a své jednání pojistil tím, že neznačený líh označil etiketou, která měla navodit dojem, že jde o víno, na které měl povolení ke skladování ve smyslu daňového skladu. Celní úřad přihlédl k tomu, zda se jedná o první protiprávní jednání či nikoliv, přičemž ve vztahu k S.J. již eviduje porušení právních předpisů, byť se nejedná o shodné protiprávní jednání. Jako osobě skladující vybrané výrobky ve smyslu povoleného daňového skladu muselo být jmenovanému zřejmé, že nemůže skladovat neznačený líh bez jakéhokoliv povolení a evidentně měl vědomost o tom, že neznačený líh nemůže na území České republiky oprávněně skladovat popřípadě prodávat.

Dne 13. dubna 2010 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný vycházel z obsahu podaného odvolání a na podkladě obsahu správního spisu konstatoval, že nelze akceptovat tvrzení žalobce, že na podkladě kontrolního rozboru obsahu tekutiny v 6 lahví pocházejících z celkového množství zajištěných spotřebitelských balení, nelze dovozovat totožnost složení tekutiny vyskytující se ve zbývajících lahvích. Žalovaný zdůraznil, že z předmětných lihovin byly odebrány reprezentativní vzorky, a to z každého druhu spotřebitelského balení podle rozlišení označenou etiketou, přičemž u odebrání vzorků předmětných lihovin byla přítomna osoba

zastupující žalobce. Tato osoba podpisem potvrdila, že odebrané vzorky zkontrolovaných lihovin jsou vzorky reprezentativní. Žalobce v průběhu řízení, a to ani po seznámení se s výsledky provedených rozborů reprezentativních vzorků předmětných lihovin a ani po zaslání výzvy celního úřadu ze dne 15. srpna 2008 vůči zjištěným koncentracím etanolu jednotlivých reprezentativních vzorků předmětných lihovin nic nenamítal a neprojevil nesouhlas s tím, že by se v ostatních lahvích zjištěných lihovin nacházela jiná tekutina než ta, která byla zjištěna rozbořem odebraných reprezentativních vzorků. Z tohoto důvodu nebylo nutné předkládat k provedení rozboru všechna spotřebitelská balení předmětných lihovin. V průběhu vedeného řízení nebyla žalobcem vznesena jediná námitka ve smyslu zpochybnění výsledků provedených rozborů reprezentativních vzorků a žalobce navíc ani nebrojil proti vyměření spotřební daně z lihu zjištěného v předmětných lihovinách, když na výzvu celního úřadu doručil dne 26. března 2009 na celní úřad daňové přiznání ke spotřební dani z lihu za zdaňovací období březen 2008. Žalovaný zdůraznil, že zjišťování osoby, která předmětné lihoviny plnila do spotřebitelských balení ani způsob tohoto plnění nemá na konstatování celního úřadu o naplnění skutkové podstaty správního deliktu nakládání s neznačeným lihem na daňovém území České republiky žádný vliv, a proto se celní úřad těmito skutečnostmi nezabýval. Žalovaný rovněž odmítl argumentaci žalobce zpochybňující závěr, že se předmětné lihoviny prokazatelně nacházely ve spotřebitelských baleních a tudíž neměly podléhat značení. Podle žalovaného pojem spotřebitelské balení je vysvětlen v § 2 písm. c) zák. o povinném značení lihu a spotřebitelským balení se rozumí uzavřené nádoby nebo jiné obaly opatřené etiketou výrobce, dovozce nebo prodejce určené pro prodej lihu konečnému spotřebiteli na daňovém území České republiky. Tím, že odvolatel skladoval neznačený líh v balení označeném klamavým způsobem navíc způsobem vyvolávajícím nebezpečí záměny, dopustil se porušení § 13 odst. 2 písm. a) zák. č. 61/1997 Sb. o lihu, resp. porušení zák. č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele. Žalovaný zdůraznil, že nelze připustit, aby porušení povinnosti podle jiných právních předpisů, kdy nejsou splněny ani základní požadavky na označení produktů, zbavovalo odvolatele odpovědnosti za jeho delikt ní jednání spočívající v nakládání s neznačeným lihem na daňovém území České republiky. Stejně tak není možné, aby žalobce v rozporu se zákonem o povinném značení lihu neoprávněně nakládal s neznačeným lihem, zbavoval se odpovědnosti za spáchání uvedeného správního deliktu tím, že tvrdí, že skladovaná spotřebitelská balení neoznačená kontrolní páskou nebyla určena pro prodej konečnému spotřebiteli. Vzhledem k tomu, že neoprávněným nakládáním neznačeným lihem se rozumí ve smyslu zákona o povinném značení lihu také jeho skladování, je nutné při kontrole dodržování povinnosti také značit líh kontrolní páskou, postihovat každé zjištěné skladování neznačeného lihu, přičemž toto sankcionování nelze odkládat do okamžiku, kdy celní úřad získá důkazy o vůli skladovatele určit neznačený líh pro prodej konečnému spotřebiteli či dokonce do doby, až bude neznačený líh fakticky na trh distribuován. Zákon o povinném značení lihu považuje skladování jako jednu z forem nakládání s neznačeným lihem i v souvislosti s řízením o propadnutí neznačeného lihu a proto pojem skladování nelze přikládat jiný obsahový význam ani v tomto řízení o spáchání správního deliktu. Pojem skladování je nutno vykládat ve smyslu detence, kdy povinnost nakládat na daňovém území České republiky pouze s lihem neznačeným stíhá každého jejich držitele, tzn. skladovatele ve smyslu zákona o povinném značení lihu a tudíž dodržování výše uvedené povinnosti nelze podmiňovat vlastnickým právem ke skladovanému neznačenému lihu. Žalovaný se dále vyjadřoval k námitce, že nelze zaměňovat etiketu, kterou byly označeny jednotlivé obaly obsahující neznačený líh za etiketu vývozce, dovozce či prodejce ve smyslu zákona o povinném značení lihu. Žalovaný v této souvislosti uváděl, že zákonem o povinném značení lihu není definice pojmu etiketa výrobce, dovozce či prodejce vymezena, a proto v daném

případě lze za etiketu ve smyslu zákona o povinném značení lihu považovat každou etiketu vylepenou na spotřebitelském balení, byť by obsahovala klamavé označení produktu, jako tomu bylo v předmětném případě, kdy etiketou vylepenou na spotřebitelském balení byly deklarovány údaje o obsahu jednotlivých spotřebitelských balení, jimiž měla být vína. K další námitce, že v případě označení předmětných lihovin se nejednalo o výrobní značky, považoval žalovaný tuto výtku za irelevantní, neboť žalovaný nepovažoval vzhled etikety ani specifikování předmětných lihovin pomocí sousloví výrobní značka za relevantní skutečnosti, které by měly na zjištění celého případu o nakládání s neznačeným lihem zásadní vliv. Žalovaný neuznal ani další námitku o účelovosti použití slova minimálně ve vztahu k vymezení doby skladování předmětných lihovin. Vzhledem k tomu, že v daném případě nebylo možné zjistit, jak dlouho před provedenou kontrolou byly předmětné lihoviny v předmětných prostorách skladovány, užil celní úřad slova minimálně při specifikování doby, kdy předmětné lihoviny v předmětných prostorách zcela jistě skladovány byly. Skutečnost, zda byly či nebyly předmětné lihoviny v uvedených prostorách skladovány také před tímto datem, nemá na výrok napadeného rozhodnutí žádný vliv. Žalovaný se dále vyjadřoval k námitce účelovosti tvrzení celního úřadu, že nebylo zjištěno, že by k zajištění neznačený líh náležel jiné osobě. Žalovaný zdůraznil, že z hlediska určení osoby odpovědné za neoprávněné nakládání s neznačeným lihem se v daném případě stalo relevantní skutečností zjištění osoby skladující předmětné lihoviny. Otázka vlastnického práva k neznačenému lihu je v daném případě naprosto bezpředmětná. Celní úřad vycházel z kvalifikovaného vztahu žalobce k objektu, ve kterém byly předmětné lihoviny nalezeny, neboť tento prostor byl v jeho vlastnictví, přičemž na stejné adrese zjištěného skladování neznačeného lihu měl žalobce povoleno podnikat v oblasti výroby nápojů. Nebylo nutné prokazovat vlastnictví předmětných lihovin ani to, kdo a jak spotřebitelská balení s předmětnými lihovinami naplnil. V daném případě bylo plně dostačujícím zjištěním, že žalobce měl předmětné lihoviny ve své detenci a na základě toho, byl celním úřadem oprávněně považován za skladovatele předmětných lihovin. Žalovaný dále uváděl, že právní úprava správních deliktů je založena na principu objektivní odpovědnosti za výsledek jednání bez ohledu na zavinění a proto celní úřad v daném případě nezkoumal subjektivní stránku správního deliktu a ani příčiny, které v daném případě mohly vést k porušení ust. § 3 odst. 1 zák. o povinném značení lihu. Jednáním žalobce, tj. neoprávněným nakládáním na daňovém území České republiky s neznačeným lihem, byla naplněna objektivní stránka správního deliktu podle § 19 písm. b) zák. o povinném značení lihu, kdy byl ohrožen zájem státu na tom, aby líh ve spotřebitelském balení vyrobený na daňovém území České republiky nebo na toto území dovezený, byl označen kontrolní páskou. V daném případě nebylo podstatné zkoumat, zda předmětné lihoviny žalobce skladoval vědomě či nevědomě neboť tato skutečnost neměla vliv na vznik objektivní odpovědnosti. Žalobce skladoval neznačený líh v suterénu na adrese ..., tzn. na adrese místa jeho podnikání. Vzhledem k tomu, že v době jeho kontroly na adrese téhož místa podnikání měl rovněž povoleno provozování daňového skladu k výrobě vína, lze dovodit, že žalobce, jakožto vlastník nemovitosti kde podniká, resp. provozuje daňový sklad, nese odpovědnost za výrobky v těchto prostorách skladované, tzn., že nese odpovědnost za předmětné lihoviny skladované mimo prostor povoleného daňového skladu, avšak v prostorách určených k jeho podnikání. Podle zákona o povinném značení lihu se protiprávní jednání spáchané při podnikání fyzické osoby posuzuje obdobně podle ustanovení odpovědnosti a postihu právnické osoby. Z živnostenského listu vystaveného žalobci vyplývá, že žalobce byl v době zjištění předmětných lihovin podnikající fyzickou osobou a proto nelze zjištěné porušení právních předpisů posoudit jako přestupek fyzické osoby, ale jako jednání, jehož se dopustil v přímé souvislosti s jeho podnikáním. Z těchto

důvodů žalovaný neshledal podmínky pro změnu nebo zrušení rozhodnutí celního úřadu Karlovy Vary.

Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí řádně napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodl o žalobě bez nařízeného jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Podle § 19 písm. b) zák. č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu, právnická osoba se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s tímto zákonem nakládá na daňovém území České republiky s neznačeným lihem. Podle § 2 písm. p) cit. zákona pro účely tohoto zákona nakládáním s lihem se rozumí, jeho prodej, doprava, skladování, distribuce, dovoz nebo vývoz. Podle § 29 odst. 1 cit. zákona neznačeným lihem je líh ve spotřebitelském balení neoznačený kontrolní páskou. Podle § 2 písm. c) cit. zákona pro účely tohoto zákona se rozumí spotřebitelským balením uzavřené nádoby nebo jiné obaly opatřené etiketou výrobce nebo dovozce nebo prodejce, určené pro prodej lihu konečnému spotřebiteli na daňovém území České republiky.

V prvním žalobním bodu žalobce tvrdil, že rozhodnutí žalovaného mu nebylo řádně doručeno. Krajský soud k tomuto tvrzení shledal, že součástí správního spisu je listina označená jako „Plná moc k zastupování ve správním řízení“ datovaná dne 26.2.2010, kterou žalobce zmocnil JUDr. Martina Tocika mj. k zastupování v řízení o propadnutí vybraných výrobků před příslušnými orgány státní správy. JUDr. Tocik uvedené zmocnění přijal a dále zmocnil mj. i JUDr. Jaroslava Krejčího, advokátního koncipienta. Ten se následně zúčastnil ústního jednání konaného na Celním úřadu Karlovy Vary dne 8.3.2010. V protokolu o ústním jednání č.j. 3864-2/2010-086100-021 je k tomu uvedeno: „Osoba jednající za účastníka řízení – advokát (na základě plné moci ze dne 26.2.2010) JUDr. Martin Tocik, advokát, který dále zmocnil advokátního koncipienta (...) JUDr. Jaroslav Krejčí (...) průkaz advokátního koncipienta č. 657.“. Napadené rozhodnutí bylo, dle údajů na doručence, zasláno na adresu JUDr. Jaroslav Krejčí, advokátní kancelář, Moskevská 66, 360 01 Karlovy Vary. Na doručence je rovněž vyznačeno razítko AK TOCIK ŠINDELÁŘ & PARTNEŘI se sídlem Moskevská 66, 360 01 Karlovy Vary s datem přijetí napadeného rozhodnutí 15.4.2010.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný správní orgán skutečně pochybil, když jako zástupce žalobce uvedl JUDr. Jaroslava Krejčího a na jeho jméno pak doručoval napadené rozhodnutí. Podle názoru zdejšího soudu se však nejedná o tak zásadní pochybení, aby mohlo mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo. Napadené rozhodnutí bylo totiž, i přes právě uvedené nedostatky, doručeno do advokátní kanceláře TOCIK ŠINDELÁŘ & PARTNEŘI, v níž JUDr. Tocik, tedy žalobcův zástupce dle plné moci, vykonává advokátní praxi (ve sdružení). Napadené rozhodnutí se tak dostalo minimálně do širší dispozice žalobce, resp. jeho zástupce, o čemž svědčí mj. i to, že žaloba proti napadenému rozhodnutí byla žalobcem, resp. JUDr. Tocikem jako jeho zástupcem v soudním řízení, podána včas. Ve vztahu k žalovanému tak lze sice apelovat na větší pozornost při specifikaci zástupců účastníků řízení, avšak nelze konstatovat pochybení takové

intenzity, že by mělo za následek zrušení rozhodnutí. **První žalobní bod tak nebyl shledán důvodným.**

Ve druhém žalobním bodu žalobce tvrdil, že *správní orgány nezjistily úplně skutkový stav věci, z něhož dovodily nesprávné právní závěry, zejména, že nebylo prokázáno, že ve všech 1 259 lahvích se nacházel líh, že v daném případě se nejednalo o spotřebitelské balení a že nebylo prokázáno, že byly určeny k prodeji konečnému spotřebiteli.* Při posuzování úplnosti zjištění skutkového stavu věci v souzeném případě krajský soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož vyplynulo, že rámci řízení o správním deliktu se žalobce k věci samé před správním orgánem nevyjadřoval, jak vlastním samostatným písemným podáním, tak ani nepožádal o nařízení ústního jednání a ve stanovené lhůtě důkazní návrhy nepřednesl. Vlastní důkazní návrhy žalobce neuvedl ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci správního deliktu. Žalobce v průběhu řízení o správním deliktu, pouze vždy skutkové a právní závěry v řízení správním orgánem učiněné negoval. Podle názoru krajského soudu podklady pro rozhodnutí správního orgánu dostatečným způsobem dokládají, že žalobce jako fyzická osoba podnikající skladoval neznačený líh ve zjištěném množství a tím s ním na daňovém území České republiky nakládal. Krajský soud v kontextu průběhu správního řízení hodnotí tvrzení žalobce o neúplnosti skutkových zjištění za účelové, neboť žalobce nevyužil prostředky obrany, kterými mohl skutkový stav zjištěný správními orgány doplnit či změnit. Žalobce byl v průběhu vedeného řízení řádně poučen o své povinnosti předložit veškeré vyžádané doklady a písemnosti a poskytnout informaci týkající se předmětu prováděné kontroly, předložit v průběhu kontroly důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení. Žádnou z těchto povinností, nesplnil a proto krajský soud hodnotí jeho tvrzení, že nebylo prokázáno, že ve všech 1 259 lahví se nacházel líh, jako účelové. Tvrzení žalobce, které používá na svoji ochranu za účelem zproštění se odpovědnosti za předmětný správní delikt nebylo podloženo odpovídajícími důkazními návrhy a proto negativní důsledky neunesení tohoto důkazního břemene nese samotný žalobce. Stejný závěr krajský soud učinil o dalším tvrzení žalobce, o tom, že předmětné zboží nebylo ve spotřebitelském balení. Pojem spotřebitelské balení dostatečně zřetelně vymezuje zákon o povinném značení lihu č. 676/2004 Sb. Skutečnosti zjištěné správním orgánem jednoznačně dosvědčily, že předmětný líh byl ve skleněných obalech – skleněných lahvích v počtu 1 259, opatřených etiketou, přičemž každá z těchto lahví byla způsobilá pro realizaci prodeje konečnému spotřebiteli. Klamavé údaje na etiketách jsou jen dalším znakem protiprávního jednání odpovědného subjektu a nemohou negovat závěr, že jednotlivé obaly jsou svojí povahou spotřebitelským balením ve smyslu § 2 písm. c) zák. č. 676/2004 Sb. **Druhý žalobní bod krajský soud shledal nedůvodným.**

Ve třetím žalobním bodu žalobce tvrdil, že nebyla prokázána jeho odpovědnost za zjištěný protiprávní stav, neboť za skladovatele nelze označit osobu na základě jejího právního vztahu k prostoru, kde byly lahve nalezeny, aniž byla vyloučena odpovědnost jiných osob. K tomuto tvrzení žalobce krajský soud konstatuje, že na podkladě obsahu správního spisu je plně ztotožněn se skutkovými i právními závěry žalovaného obsaženými v odůvodnění napadeného rozhodnutí na jeho str. 17 a na tyto odkazuje. Žalobce jako fyzická osoba je při výkonu podnikání nebo v souvislosti s podnikáním postížen stejnou odpovědností za stejných podmínek, jako jsou stíhány právnické osoby a tato odpovědnost je objektivní povahy, bez ohledu na zavinění. V případě správního deliktu právnické osoby subjektem odpovědnosti je právnická osoba jako celek a nikoliv její statutární orgán, či její jednotliví zaměstnanci. Správní orgán I. stupně i žalovaný k této otázce shromáždily dostatek důkazů

proto, aby objektivní odpovědnost žalobce v souvislosti s jeho podnikáním byla prokázána. **Třetí žalobní bod je nedůvodným.**

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce tvrdil, že nebyly v jeho případě naplněny podmínky pro vedení řízení o správním deliktu, ale správní orgán měl zahájit a vést řízení o přestupku. K tomuto tvrzení krajský soud konstatuje, že obsah správního spisu dokumentující postoj žalobce od okamžiku zahájení řízení o správním deliktu, až po vynesení rozhodnutí správním orgánem I. stupně, dokládá, že žalobce neuvedl jedinou skutečnost, ze které by bylo možné dovodit, že v daném případě nejsou podmínky pro vedení řízení o správním deliktu žalobce jako fyzické osoby podnikající, naopak zjištěné podklady pro vydané rozhodnutí vedení řízení o správním deliktu plně opodstatnily. S těmito podklady se také správní orgán prvního stupně i žalovaný plně vypořádal, jak plyne z odůvodnění rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary na jeho 5. a z odůvodnění rozhodnutí žalovaného na jeho straně 6. a 7. S touto argumentací se krajský soud ztotožňuje a na její obsah odkazuje. Od samého počátku řízení vedeného proti žalobci ve věci správního deliktu podle § 19 písm. b) zák. č. 676/2004 Sb., byl žalobce s vedením tohoto druhu řízení srozuměn a skutečnosti způsobilé změnit předestřený skutkový stav a z něho plynoucí právní závěry, neuváděl. Tento žalobní bod soud hodnotí jako účelový a nedůvodný.

Vzhledem k tomu, že žalobu krajský soud shledal ve svém celku nedůvodnou, postupoval podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce v řízení procesního úspěchu nedosáhl a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. září 2012

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu